

ved Dag og ved Aften, er vi undertiden tilbøjelige til at glemme, at Verden er sønderrevet, og at alle Forhold er opløste. Derfor kan Korn- og Foderstofspørgsmaalet nu ikke behandles under eet, som een Ting sammenblandet som før, men det maa opløses i to Spørgsmaal. Dette er da det ene Spørgsmaal: Befolkningen skal have det nødvendige Brød, og det andet er: En vigtig Produktion skal paa den bedst mulige Maade opretholdes.

Der har nu været Enighed hos alle dem, der arbejdede med, om, at det var for Staten en naturlig Opgave at være paa Post med Hensyn til Folkeernæringsspørgsmaalet. Idet jeg opsætter Spørgsmaalet om Brødets Pris til siden, skal jeg gøre opmærksom paa, at Statsindkøbet har netop haft dette for Øje. Man har i August tænkt særlig paa en bestemt Landsdel, som man frygtede for ikke kunde brødføde sig selv, og derfor skabt væsentlig en lokal Reservebeholdning. Nu har Forholdene forandret sig saaledes, at Statens Beholdninger kan komme hele Landet til gode, hvor der bliver Anvendelse derfor. Jeg har set et Blad, der politisk staar den ærede Ordfører for Forespørgerne nær, spørge, hvorfor Regeringen i August købte til Hovedstaden og ikke som Norge til hele Landets Befolkning. Den, der læser saadant noget, vil hurtig være klar over Hensigten. Hvis dette Blad, som staar Ledere i en Del af Partiet Venstre meget nær, havde ønsket Oplysning og ikke ønsket at fremsætte en fornærmelig Insinuation, kunde det have hentet sit Svar hos Ordføreren for Partiet her i Dag, thi han har medunderskrevet den Indstilling og den Begrundelse, i Henhold til hvilken det første Statsopkøb skete til Henlæggelse af en lokal Reservebeholdning. Jeg vil tilføje, at Sammenligningen med Norge, som jeg har set vandre rundt, er saa forbløffende, at man maa spørge sig selv, om der ingen Grænser er for den Uvidenhed, hvormed man i Øjeblikket taler om de alvorligste Spørgsmaal. Danmark kan i Nødsfald brødføde sig selv, Norge er et over alle Grænser brødfattigt Land. I 1913 avlede Norge 335,000 Tønder Hvede og Rug. Hvis Forbruget deroppe var som her i Landet, skulde Befolkningen bruge 3,700,000 Tønder, altsaa vilde det være nødvendigt at tilføre Landet 3,300,000 Tønder Brødkorn. Man kan under disse Forhold forstaa den Ængstelse, som ved Krigens Udbrud greb Norge, en Ængstelse af en anden Art end den, som opstod andre Steder, en Ængstelse for at afskæres og blive udsultet. Aaret 1914 var netop det Aar, i hvilket man

særlig dvælede ved Erindringen om Tiden indtil 1814, da Landet var paa Hungersnødens Rand, fordi Tilførselen var blevet afskaaret. Nogle af de vigtigste Erindringer fra de Dage knyttedes til Eventyrfarter med Korn hernede fra, da vi maatte forsyne Norge under de vanskelige Forhold. Man vil da kunne forstaa, hvorfor Forholdene ligger anderledes her, og alligevel købte den danske Regering i Krigens Begyndelse det samme Antal Tønder Brødkorn som den norske; senere har den norske i høj Grad forøget sin Beholdning, og enhver vil kunne forstaa dette Forhold ud fra de Tal, jeg nævnedes. Det omtalte Blad, som er et ledende Organ for de Politikere, jeg nævnedes før (*P. Th. Nielsen*: Hvilket Blad?), *Aalborg Amtstidende*, har sagt, at hvis man undersøgte, hvad Bladet mener er forsømt, kunde man spørge, hvad da Bladet vilde have gjort, og det har svaret med Myndighed følgende: Vi vilde den Gang, der kunde være købt Korn til 16 Kr. Tønden, have købt Korn til hele Landet for Aaret. Det kunde have særet interessant, om denne Udtalelse var blevet fremsat i August. Den Gang lød Parolen fra alle disse Kredse paa: saa lidt Statsindgriben som overhovedet muligt. Naar jeg ønsker, at denne Udtalelse var fremkommet den Gang, er det ikke, fordi jeg mener, at Anvisningen vilde være blevet fulgt — ingen kunde have gjort det —, men det er, fordi jeg gerne vilde have set, hvorledes den var blevet modtaget. Enhver er klar over, at det er fuldkommen Fantasi og skyldes den fuldstændigste Uvidenhed om alle paagældende Forhold, naar man tror, det var muligt i August Maaned at opkøbe 4½ Mill. Tdr. Korn i Amerika til det danske Marked.

Jeg har nævnt vore Forholds relative Gunstighed, jeg skal med Hensyn til Indførslerne blot endnu anføre, at man i vort Naboland, Sverige, kæmper med alvorligere Vanskeligheder, idet Staten i sine Lagere ikke endnu har en eneste for dens Regning indkøbt Tønde fremmed Korn, og at Norge, hvor Forholdene er endnu vanskeligere, ikke har mere end vi.

Ingen har ment at kunne tilraade Staten at optræde som Foderstofimportør. Jeg tænker, at Grunden til, at alle har forstaaet, at Foderstofimporten maatte blive hos de sædvanlige Importører til den Industri, som bruger Foderstoffer, er den, at i Kornspørgsmaalet som Folkeernæringsspørgsmaal har væsentlige Ting